

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. F. H.**, zastoupen Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou se sídlem Příčná 327/1, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2021, č. j. 20 Az 15/2020 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 26. 8. 2020, č. j. OAM-624/ZA-LE23-K09-PD2-2015, neprodloužil žalobci doplňkovou ochranu dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, se neodůvodněně odchyľuje od skutečností jím tvrzených, a to zejména tak, že odhlíží od jím tvrzených specifických důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany, která mu byla udělena rozhodnutím správního orgánu dle § 14a zákona o azylu dne 26. 11. 2015 a zároveň jej absurdně konfrontuje s obecnými fakty, na kterých však žádost o prodloužení doplňkové ochrany stěžovatele nebyla založena. Z uvedených důvodů stěžovatel

navrhl zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Navrhl kasační stížnost zamítnout, popř. odmítnout pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost byla koncipována poměrně obecně a kuse. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu,

pokračování

ale i obsah rozhodnutí soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60 atp.). Stěžovatel přitom v kasační stížnosti uplatnil alespoň jeden stížní bod, a nebyl proto dán důvod vyzývat jej k doplnění kasační stížnosti (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Ads 56/2010 - 92, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, a na ně navazující judikaturu, např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 Azs 118/2014 - 22, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 296/2015 - 180, ze dne 10. 7. 2017, č. j. 5 Azs 144/2017 - 21 atp.).

[10] Ve vztahu k tvrzenému stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odkazuje soud např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že rozsudek krajského soudu této judikatuře plně dostál.

[11] Stěžovatel dále poukazoval na stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, tedy na nedostatečně zjištěný stav věci. V tomto ohledu konkrétně namítal, že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, se neodůvodněně odchyluje od skutečností tvrzených stěžovatelem a je založen na obecných faktech. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Podle jeho názoru žalovaný postupoval při zjišťování skutkového stavu věci v souladu s právní úpravou a judikaturou (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Žalovaný zohlednil všechny tvrzené skutečnosti a nezaložil své rozhodnutí pouze na obecných faktech. Důkladně se zabýval všemi okolnostmi daného případu, přičemž reflektoval zcela konkrétní (stěžovatelem tvrzené) okolnosti, na které nahlížel v souladu s právní úpravou a konstantní judikaturou (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018 - 28). Žalovaný si obstaral i dostatek podkladů o zlepšení situace v domovské zemi stěžovatele, přičemž jeho závěry odpovídají i aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozhodnutí ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018 - 38, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 - 59, ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 135/2019 - 31, ze dne 24. 6. 2020, č. j. 5 Azs 421/2019 - 30, ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 37/2020 - 32, ze dne 18. 12. 2020, č. j. 10 Azs 285/2020 - 45, ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 Azs 297/2020 - 32 atp.). Např. v posledně uvedeném (recentním) rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nezpochybňuje, že situace v Iráku je nadále složitá, nejistá a do určité míry nestabilní. Zároveň ale nelze přehlédnout, že se značně liší od situace, v jaké se země nacházela v uplynulých letech.*“

[12] I rozsudek krajského soudu má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře (srov. § 53 a násl. zákona o azylu a dále vedle výše uvedené judikatury i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004 - 43, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010 - 69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2021, II. ÚS 1145/21). Krajský soud správně akcentoval i účel a smysl mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany (viz například rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 7 Azs 340/2019 - 33, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94).

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 5 Azs 250/2020 - 36, ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 76/2021 - 41, ze dne 8. 6. 2021, 2 Azs 37/2021 - 61, ze dne 23. 6. 2021, č. j. 2 Azs 55/2021 - 36 atp.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu